

МІСЦЕ
ДЛЯ
КУРІННЯ

Виходить з січня 1927 р

№11 (1101)

Ціна номера 20 коп.

— Ніяк не догадається адміністрація годинника повісити! От і гадай: закінчився робочий день чи ні.

— Ну сама подумай, коли мені було вибирати кращого чоловіка, як на носі розподіл в інституті.

Заспіваєм під баян про троянди та бур'ян

(КОЛГОСПНІ СПІВАНКИ)

Ой дівчатовька у нас
Всі — немов би напоказ:
Ви лишень погляньте —
Гарні, як троянди!

Та і хлопці-молодці —
Беручки, міцні в руці,
Показні, путящі,
Вправні, роботящі!

Тільки є ще дехто в нас
не простої вдачі —
Ще гайнують цінний час
Хитруни ледачі!

Грай, баяне, веселіш!
Голосніш, подружки!
Хитрим правду в очі ріж,
Знімемо з них стружку!

Молодь наша не сидить,
В праці рушить гори,
А Валерій норовить
Ближче до комори.

Задається наш Порфирій:
В нього біцепси — як гирі!
Та, як жарко на току,
Спочиває в холодку!

Клим не трудиться ніде —
Все він стогне: ох-ох-ох...
На млинці ж десь набреде —
Уминає за п'ятьох!

Прикидається наш Миня:
«В мене всі хвороби!»
Крім запалення сумління,
В нормі все в нероби!

Гриць набрався, а свиня
Своє рило притулила.
Цілував її півдня —
Сп'яну думав, що то мила!..

Підпадьомка в полі ранком
Перепілочка мала.
Хай летять оці співанки
Од села і до села!

Коле сміх, немовби голка,
І нероби мусять знать,
Що веселу цю прополку
Ми не будем припинять!

Валентин ЛАГОДА.

Телеграфне Агентство Перця

ДИВНЕ ЗАХОПЛЕННЯ

НОВІ САНЖАРИ Полтавської області. (Кор. ТАШ). Кожна людина має свій смак. Одному подобається запах конвалій, другий мліє від апетитних пахощів картоплі, а є й такі, що з великим задоволенням нюхають ацетон. Директору Новосанжарського райкомунгоспу І. І. Охрею та В. П. Охрей, котра очолює райпобуткомбінат, до вподоби аромати, що розносяться по всіх Нових Санжарах від банно-прального комбінату. Вірніше, не від самого комбінату, а від стічних вод, якими залите все навколо нього. Так уже вони обое до них призвичаїлися, що навіть на штрафи за антисанітарію не реагують.

СУВЕНІР АВАНСОМ

ХЕРСОН. (Кор. ТАШ). Відомо: якщо людина мріє коли-небудь повернутися туди, де їй було добре, вона мусить з того місця взяти на згадку хоч якийсь сувенір. Відомо також, що херсонські сувеніри ніколи не залежуються на прилавках магазинів — їх швидко розкуповують численні туристи. Але як бути тим, хто й досі не побував у цьому чудовому південному місті? Оригінально підійшли до цієї проблеми на Херсонському консервному комбінаті. Консервники вирішили у банки рисової каші зі свининою вкладати скромні пам'ятні подарунки.

Першим щасливим власником такого сувеніра став мешканець селища Українка Обухівського району Київської області В. Семенчук. Виявлений у каші шматок херсонського гравію тов. Семенчук тримає на видному місці у своєму серванті.

«ТАЛАНТ»

Жарт

Лихословив на бульварі
Жовторотий фронт,
У піджачній модній парі,
На сорочці бант.

Дід старенький привселюдно
З ляку поточивсь:
— Де, юначе, ти так брудно
Лаялись навчивсь?

— Це, папашо, діло наше,
Кинув модний фронт. —
Нащо мені вчитись, нащо,
Коли є талант!

Микола ДМИТРИЄВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Повновладною хазяйкою продовольчого магазину в селі Білоусівці почувала себе Тетяна Гавриш. Обважувала, грубіянила, навіть хуліганіла, а голова Чорнухинської райспоживспілки В. С. Приймак ніяк не реагував на її вибрики. Отож жителям села довелося не один лист написати до редакції, поки голова правління Полтавської облспоживспілки В. М. Дворниченко повідомив, що Гавриш Т. А. з роботи звільнено за недовір'ям. Та минуло небагато часу, і голова райспоживспілки В. С. Приймак довів, що він без Гавриш ніяк не може обійтися: знову призначив її у той самий магазин. Про це розповідалося у розділі «Довідкове бюро Перця» (№ 1 журналу за 1981 рік).

Заступник голови правління Укоопспілки Н. С. Бондаренко повідомив редакції, що Гавриш Т. А. з роботи звільнено. А Приймаку В. С. оголошено сувору догану.

ПРЕСТИЖНИЙ ГОРЩИК

Віковичний досвід людства досить переконливо свідчить, що ганятися за двома зайцями — нерентабельно. Щоправда, точними статистичними викладками це твердження не підкріплюється, бо ретельного обліку вдалих і невдалих спроб ніхто не вів, але я звик вірити прислів'ям.

Проте для деякого народна мудрість — не аргумент. То тут, то там окремі громадяни не утримуються від спокуси на власному досвіді переконаватися, чи справді гонитва за двома зайцями закінчується тим, що ловиш облизня. І уявіть собі, дехто дечого добивається.

Усі ви, напевно, знаєте, що вже не один рік від керівників підприємств важкої індустрії вимагається: сказавши «А», себто випускаючи засоби виробництва, вимовляти й «Б» — вишукувати можливості для виробництва товарів широкого вжитку. І вишукують. Одні підприємства під оте «Б» випускають холодильники і складні побутові електроприлади, а іншим можливості не дозволяють стрибнути вище цвяків або прищипок. Та й за це їм спасибі, бо в господарстві, як відомо, все згодиться.

Є ще й третя категорія керівників, котрі ніби й кажуть оте «Б», бо не можуть не сказати, але цідять його кризь зуби так, щоб, з одного боку, їх у мовчання ніхто не звинуватив, а з іншого, щоб голосових зв'язок не надірвати.

От, скажімо, директор Запорізького заводу вогнетривих матеріалів М. П. Кабашний і головний інженер С. Т. Яланський тривалий час робили вигляд, що вказівка про збільшення випуску товарів народного споживання їх не стосується.

— Ось тут, — показували вони на свої плечі, — висять десятки металургійних заводів, яким до зарізу потрібна наша продукція. Хочете, щоб домни погасли?

— Але ж навіть такий гігант, як «Азовсталь», не соромиться випускати кришталь, — заперечували їм. — А ви б могли відродити гончарне ремесло. Не святі ж горшки ліплять.

— Гаразд, вишукаємо резерви, — пообіцяли зрештою товариші Кабашний і Яланський.

І таки вишуквали. У липні минулого року на заводі з'явилася дільниця по виробництву товарів широкого вжитку. Святих на поміч не кликали, а призначили майстра, виділили йому на допомогу трьох робітниць і почали ліпити горшки для квітів. Аж по двісті штук за місяць. До кінця року випустили їх на... 550 карбованців, що становить... 0,000027 процента від загального обсягу виробництва. Щоб одержати оті 550 карбованців виручки, лише на зарплату робітницям і майстру витратили 2650 карбованців.

Смішно, звичайно. Трохи навіть дивувато від усвідомлення того, що в епоху науково-технічного прогресу і суцільного госпрозрахунку доводиться оперувати такими цифрами. Але самі товариші Кабашний і Яланський, судячи з усього, спокійні і задоволені.

Аякже! Що б там народна мудрість не стверджувала, а Микола Павлович Кабашний і Сергій Терентійович Яланський поки що тримають у кожній руці по зайцю: по-перше, ніхто їм не може закинути, що вони лишилися осторонь важливої справи, а, по-друге, самі вони не мають з тією справою практично

ніякого клопоту. У крайньому випадку, можна буде знову показати на власні плечі і нагадати, що на них висять десятки металургійних заводів. Приблизно так і відповів мені головний інженер С. Т. Яланський, коли я поцікавився: чому б їм не запозичити досвіду у своїх земляків з Токмацького заводу металогосптоварів, де з місцевої чунгульської глини умільці виготовляють високохудожні керамічні вироби майже тридцять найменувань на сімдесят тисяч карбованців.

— Для цього потрібно розширяти виробничі площі, запрошувати художників, спеціалістів, — сказав Сергій Терентійович, — і все це — заради горщиків? А металургійна промисловість чекатиме?

До речі, про підприємства Міністерства чорної металургії. Я не впевнений, що на деяких із них запроваджується саме досвід товаришів Кабашного і Яланського, але спроби одним махом убити двох зайців спостерігаються частенько. Щоправда, трохи в іншому плані. Мінчормет не може дозволити собі такої розкоші — задовольнитися 0,000027 процента. Він — основний у республіці постачальник емальованого посуду. Торік його надійшло в торговельну мережу на 112 мільйонів карбованців і план у цілому виконано на 101 процент. Але утримаємося від бурхливих оплесків, бо за рожевими цифрами ховаються не зовсім приємні для ока моменти.

Виявляється, перевиконання плану ще не означає, що посуду в магазинах стало більше, а асортимент його урізноманітнівся. Скажімо, на Запорізькому заводі металевих виробів у

1976 році було виготовлено 14,3 мільйона штук емальованого посуду, а торік — майже у півтора раза менше. Зате виручка за нього зросла майже на 3 мільйони карбованців. Ось вам і два зайці!

Другий заєць добувається, як правило, у такий спосіб. Підприємство усіма силами відбрикується від простих і дешевих, а також трудомістких виробів, і хапається обома руками за ті, що без особливих затрат приносять свіжу копійку. Скажімо, вам абсолютно не потрібно, щоб трілітровий бідончик, яким носять молоко з магазину, являв собою витвір мистецтва. А керівників того ж Запорізького заводу металевих виробів такий спрощений підхід до побутового посуду не влаштовував. Бідончики пофарбували «під горох». Кожен кілограм такого гороху став на карбованець дорожче.

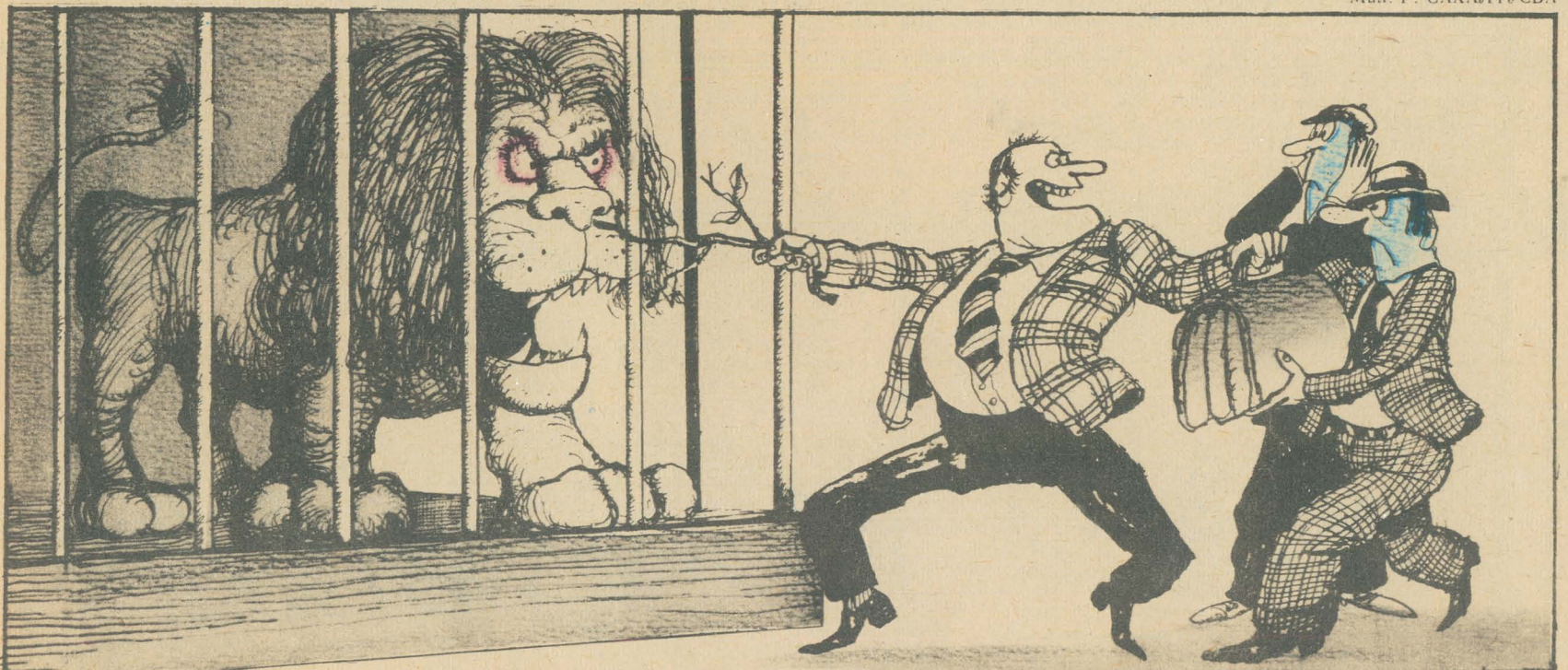
На Керченському металургійному заводі імені Войкова різко скоротили випуск мисок, кухлів, чайників, зате налягли на емальований посуд яскравих тонів, перевиконавши план у півтора раза. І коли підбили підсумки, то побачили, що не прорахувалися. Якщо загалом виготовлення продукції ширивжитку за п'ятирічку зросло на 10 процентів, то в грошах — ушестеро більше. Трапляються випадки, що практично один і той же посуд, але виготовлений на різних заводах, дуже різнить у ціні.

Причина, висловлюючись мовою спеціалістів, криється в тому, що преїскурант роздрібних цін на емальований декорований посуд недосконалий, що в системі Міністерства чорної металургії УРСР «відсутня єдина методика калькулювання і обліку емальованого посуду, а це не дозволяє правильно оцінити і порівняти рівень затрат на вироби на різних заводах», що директори підприємств не приділяють належної уваги випуску товарів широкого вжитку.

У свою чергу, директори нарікають, буцімто вони б і раді приділяти, але на перешкоді стає існуюча система стимулювання їхньої діяльності, яка не передбачає премій за перевиконання плану по асортименту. А тому головне для них — дати вал.

Нам же ясно одне: під шумок подібних суперечок і відомчих неув'язок дехто умудряється за двома зайцями погнатися і таки обох убити!

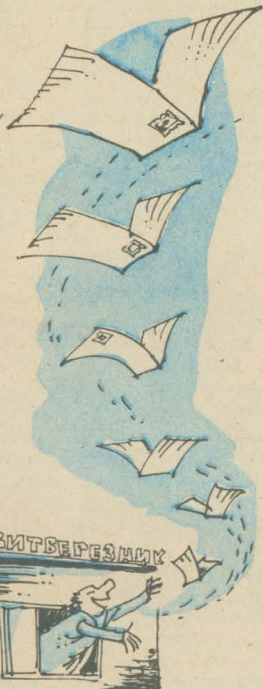
В. БОНДАРЕНКО.

— Я давно збираюсь покритикувати свого начальника. От і вирішив підготувати себе психологічно.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти ніколи не був у медвитверезнику? Не були і ми, працівники бухгалтерії радгоспу «Вирішальний» Лохвицького району Полтавської області. Не був там і наш водій Іван Павлович Радченко, про що свідчить лист з витверезника № 3 при відділі міліції Дарницького району м. Києва, підписаний начальником Н. П. Двойніним. А от бухгалтерія медвитверезника в цьому сумнівається, і ось уже третій рік підряд надсилає нам листи, щоб ми заплатили 15 карбованців за перебування і обслуговування нашого водія. Листи ці підписує В. Лисич та виконавець Гончар.

Те, що начальник Дарницького медвитверезника — твереза людина, відчувається з його коректного і вибачливого листа за № 52 від 4 квітня 1979 року. Цього, на жаль, не скажеш про вищеназваних товаришів. То чи не попросиш ти, Перче, щоб т. Двойнін копію свого листа показав працівникам бухгалтерії? Може, хоч тоді вони, на решті, дадуть нам спокій.

ПРАЦІВНИКИ БУХГАЛТЕРІЇ
с. Вирішальне
Лохвицького району
Полтавської області.

Либонь, тобі відома стара казка про рукавичку. Яку колись згубив дідусь у лісі і яка стала приtulком для братів наших менших — різної там звірини. Словом, просторою та добротною виявилась рукавичка, у яку влізли і мишка, і білочка, і зайчик...

А тепер уяви, якби той казковий дідусь згубив одну з рукавичок, які шиють у радгоспі «Червоне Полісся» Дарницького м'ясомолочного тресту радгоспів і активно постачають нам — будівельникам пересувної механізованої колони № 1 тресту «Поліськільбуд». Продукція вищеназваного радгоспу дійсно заслуговує на увагу. Рукавички, які зветься робочими, пошиті з різнобарвних клаптиків шовку і так незграбно, що в них не влізе не те що лисичка-сестричка, а й звичайнісінька рука. Годі й говорити, що працювати у таких рукавицях неможливо.

Отже, друже Перче, як ми зрозуміли, швейній продукції радгоспу ще дуже далеко до тієї казкової якості, зате брак там і справді навчилися робити фантастичний.

М. КУЛАКОВ.

Київська область.

Якщо тобі доведеться коли-небудь мати справу з начальником комбінату «Полтавапромбуд» В. М. Посьмашиним, його заступником Г. Я. Левченком чи головним інженером В. С. Сліпченком і вони тобі в чомусь клястимуться-божитимуться, — не вір жодному слову. Для них пообіцяти — що півневі закуку-рікати.

У 1979 році комбінат узявся за спорудження конче необхідного для Полтави об'єкта — приміщення автовокзалу. Цього року воно мало бути готове, але не буде. Бо з 804 тисяч карбованців будівельники спромоглися освоїти лише 48 тисяч. Це значить, що будівництво практично не велося. Зате на письмові запевнення названі товариші не скупилися. Вони і зобов'язувалися «посилити роботи на будівництві автовокзалу», і «розглядали хід будівництва», і навіть розробляли «заходи по забезпеченню виконання плану будівельно-монтажних робіт на будівництві автовокзалу в місті Полтаві»...

Прійдь у Полтаву, подивись на котлован, залитий водою, і на власні очі переконаєшся, яка ціна тим заходам.

М. СУХЕНЬКИЙ,
начальник автостанції № 1.

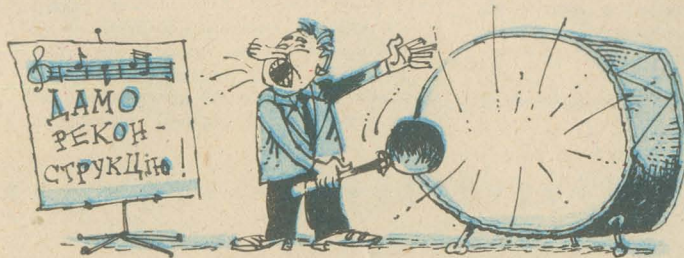
Ох, і перехвилювався я недавно, думав, щось лихе сталося з моїми очима. На початку минулого року я поскаржився в обласну газету, що відрізок шляху від села Олександрівського до межі села Артемівки Колятинівського району в жалюгідному стані. Редакція газети переадресувала мого листа голові Добропільського райвиконкому М. Г. Донцю. Прочитав я його відповідь і сполотнів: виявляється, що «нині проводиться реконструкція автодороги підприємством каналу «Дніпро-Донбас» і буде закінчена в третьому кварталі 1980 року». Прибіг я ще раз на той відрізок шляху — ніякої реконструкції не бачу.

Насилу дочекався кінця третього кварталу. Все сподівався, що, може, тоді прозрю і помічу хоч які-небудь сліди реконструкції. Нічого подібного.

Пишу листа особисто тов. Донцю, одержую від нього відповідь — і від душі відлягло. Тов. Донець повідомив, що дорога не реконструюється, а лише частково відновлюється. А будівництво капітальної лише планується. Переконався я, що з очима у мене все гаразд. Чого не можна сказати про пам'ять тих товаришів, котрі сьогодні офіційно стверджують одне, а завтра — зовсім інше.

О. ГЕЙЧЕНКО.

Дніпропетровська область.

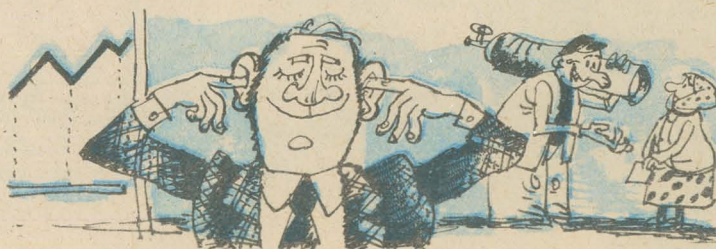

Останнім часом у газетах і журналах доводиться читати чимало цікавої інформації під рубрикою «Дивовижне — поруч». А чому, Перче, і тобі не завести таку рубрику? І під нею, скажімо, надрукувати матеріал про одну дивовижну установу — Київську контору газового господарства. Організація ця, крім усього іншого, забезпечує зрідженням газом жителів Київської області, в тому числі і нас, мешканців Димера. Тижнями треба чекати, поки тобі привезуть той балон з газом. Але не це дивовижно. Ті, що привозять

балони з газом, беруть, крім офіційної плати, ще по карбованцю за малий балон і по два — за великий. І знову ж таки, не це дивовижно. Бо здирників, на жаль, можна зустріти не лише в газовому господарстві. Дивовижно інше: як це керівництву контори вдається стільки часу робити вигляд, нібито воно нічого не знає про зловживання своїх підлеглих?

Н. ПАТЕЛЕПЕНЬ.

Київська область.

Фронтальне обстеження

— Ну, що у нас новенького? — поцікавився Іван Матвійович Півень, директор школи села Дубки, повернувшись із чергового тривалого семінару.

— Та начебто нічого, — відповіла секретарка, заклопотано порпаючись у якійсь теці. — Ось тільки дзвонили, питали вас...

— Хто дзвонив?! Звідки?! — стривожився Іван Матвійович.

— Чи я знаю? — здвинула плечима секретарка. — Звеліли переказати вам, що прибудуть на тому тижні, у понеділок, щось обстежувати, та й поклали трубку...

У Івана Матвійовича засмоктало під ложечкою. Ох, ті обстеження та перевірки! Епізодичні, фронтальні й усякі інші... Ой, не дадуть вони людині спокійно до пенсії дожити, їй-право, не дадуть! Минулого року Іван Матвійович уже мало не вхопив інфаркту, коли несподівано наскочила була комісія. Бо пішли не тільки по школі, а й поза нею, і тут наткнулися на якусь загадкову, геть забур'янену територію. Довгенько стояли, головами хитали, плечима знизували...

— Що це? — спитали врешті.

— Та д-ділянки ж... пришкільні, дослідні...
— Ага... А як прізвище вашого біолога?
— Та-а-а... Півень же... — пік раків Іван Матвійович. За всякими ремонтами, нарадами й іншими клопотами ті капосні ділянки зовсім вилетіли з його голови!

... Ще й досі на кожній нараді допикають! І премії позбавили...

«Лиха ти година! — безнадійно подумав Іван Матвійович, згадуючи торішні сумні перипетії. — Це ж точно, чує моя душа, буде щось фронтальне і, мабуть, не нижче, як з області! Ех, життя! Та що вдієш? Доживем, як той казав, до понеділка...»

Оскільки до обіцяного візиту лишилося рівно півтори доби, не можна було гаяти жодної хвилини. Тим-то шкільну громадськість було відразу ж мобілізовано на гідну зустріч обстежувачів.

Загони учнів, озброєні ганчірками й віниками, накинута на підлогу. У шкільній майстерні поспіхом споруджувався стенд «А ми просо сіяли...». Члени терміново створеного гуртка «Юні агрономи» дбайливо висмикували торішні бур'яни. Навчений гірким досвідом, біолог-директор особисто керував цією відповідальною операцією, дбаючи, щоб тих клятих бур'янів не лишилося навіть на навколишніх вулицях.

... Понеділок розпочався організовано, як ніколи. Вже за годину до початку занять усі були на місцях. На всіх ходах і виходах чатували підтягнені чергові з червоними пов'язками. Усі, навіть прибиральниці, раптом згадали, що в людині все, від душі до шкарпеток, повинно бути прекрасним. Старша піонервожата Муся вперше не наважилася підсинити повіки і не забула пов'язати собі піонерський галстук. Легковажний юний фізкультурник Олег Костянтинович вперше не запізнився на урок...

Гості не забарилися. Тільки-но розпочалися уроки, як до директорського кабінету влетів захеканий черговий.

— Приїхали! — гукнув він і зник.

Івана Матвійовича немов підхопила якась невідома сила. Вихором помчав він, незважаючи на задишку, до парадного входу, де над дверима яскраво червоніло «Ласкаво просимо!». Назустріч поважно рухалися, плутаючись у широчезних холошах, двоє сивоголових представників. У руках вони тримали товсті жовті портфелі.

«З міністерства!» — вжахнувся Іван Матвійович, витираючи з лоба рясну росу.

— Нам би директора, — звернулися представники, — ми дзвонили сюди, попереджали, що сьогодні будемо...

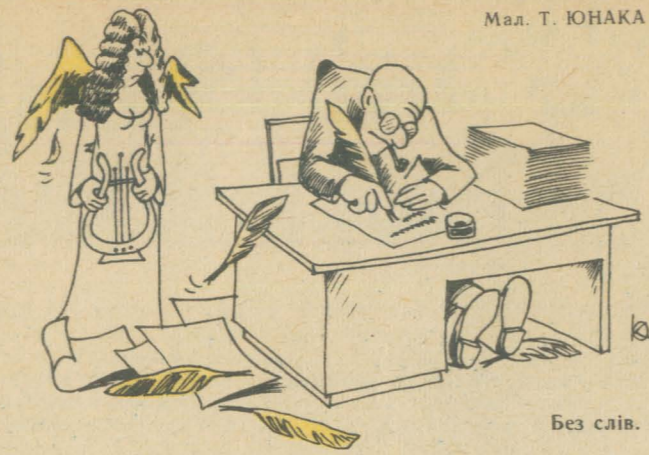
— Знаю, знаю, прошу, прошу! — заметушився Іван Матвійович. — Це ж я і є директор, товариш Півень, дуже приємно... Велика радість, коли до нас приїздять такі поважні, такі шановні представники. Проходьте, прошу от сюди...

— Дякуємо, дякуємо! — привітно посміхнулися представники. — Постараємося вас довго не затримувати. Ми — з району... На громадських засадах... Перевіряємо по організаціях стан реалізації лотерейних квитків...

Плакат К. ІВАНОВА

МУЗИ Й ПЕГАСИ

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

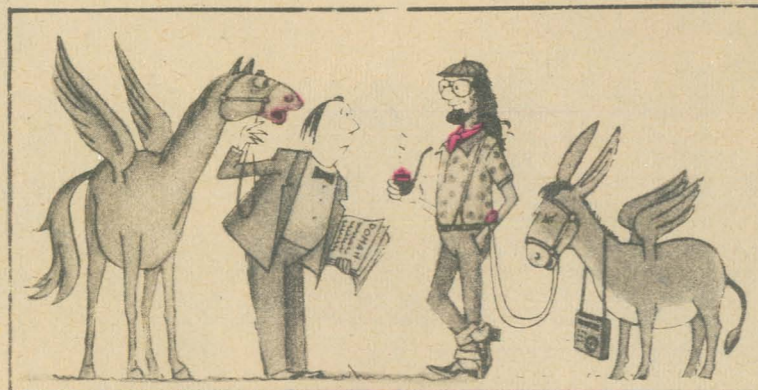
— Останнім часом у них щось не ладиться.

Мал. А. ШЕРБАКА

— Пишу роман про гарем кримського хана.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. Є. МІЛІУТКИ

Муза автора побутових новел.

СТОВПИ

Історія ця не оригінальна, бо має прецеденти. Траплялося нам чути і читати про будівництво храмів і соборів, що розтяглося навіть на двісті, а то й більше років. Так що, з одного боку, довгобудами нікого особливо не здивуєш. Але є тут маленька деталь, такий собі ніжний нюанс: вловлюєш його? Йдеться про храми та собори. Але щось не чуто в історії про млин, що будувався двісті років, про кухню чи гончарну піч. Хоч як був затурканий релігійним дурманом наш далекий пращур, він в суті своїй був реалістом, він глибоко усвідомлював, що бог може почекати храму там чи собору і двісті, і більше років, оскільки він вічний, йому спішити нікуди, ніде не дінеться, почекає. А от з'ясувати, скажімо, будівництво млина — не з руки. Бо без млина — ой-ой-ой! Так що, хлопці, давайте не чекати, поки там винайдуть екскаватори-бульдозери, крани баштові і таку іншу будівельну техніку, засукуймо рукави та берімося будувати млин. І то швидко!

І дивно, і чудно, що в наші дні знаходяться люди, котрі до кров з носа потрібних будов, тих, які б мали бути збудовані ще позавчора, підходять з критеріями будівництва храмів.

Отже, від історичної преамбули — до сумних реалій сучасності. Вісім років тому у селі В.-Каратулъ було споруджено Переслав-Хмельницький міжколгоспний комбикормовий завод. Це на Київщині. Треба сказати, що ті, хто його проектував, повинні були б собі завдати клопоту та заглянути вперед бодай на п'ятирічку. Бо через чотири роки вийшло так, що завод довелося реконструювати. Але що сталося, те сталося, реконструювати, то й реконструювати, і то кріпко реконструювати, бо коли будівництво обійшлося в один мільйон шістсот тисяч карбованців, то на реконструкцію було асигновано вже два з половиною мільйона.

За реконструкцію взявся трест «Бориспільсьбуд» (керуючий тов. Кравченко Є. М.) руками ПМК-14 (начальник котрої тов. Пручай П. І.).

Не будемо брати гріха на душу, не скажемо, що колектив ПМК-14 працював з небувалим трудовим піднесенням, що рукави хлопці закотили аж до пліч.

Але як би там не було, а перших два роки план в середньому виконувався аж на п'ятдесят процентів. Не на сто п'ятдесят, друкарської помилки тут нема, а на п'ятдесят. Але тов. Сакало В. С. — директор багатостраждального комбикормового заводу, що завдяки трудам праведним проєктантів застарів практично в дитинстві, не досягнувши юності, — все ще виколісував надію, що сьогодні, дивись, п'ятдесят процентів будівельних робіт виконано, завтра — шістдесят, післязавтра — сімдесят, там вже недалеко й до ста, дивись, і завершать реконструкцію. Хай не в строки, передбачені планом, але ж завершать таки. Не храм, прости господи, будується — завод комбикормів! На теаринницьких фермах району майбутні споживачі мукають, мекають, рожають! Долине ж це мукання-мекаання-рохкання до вух будівельників з ПМК-14?

Не долинуло... Процент виконаних робіт почав сунутися не в напрямку до ста, тобто вперед, а посунувся в напрямку до нуля, тобто назад. І коли він захрєв на нулі, тов. Сакало написав листа до редакції.

Наводимо цитату з його листа: «На сьогодні на

І «СТОВПНИКИ»

майданчиків під відкритим небом і частково в складах знаходиться устаткування вартістю 400 тисяч карбованців. Розпочато будівництво восьми об'єктів: цех грануляції, компресорна, силосний склад зерна, пожежрезервуар, склад пального, реммайстерня, гараж і т. д., але жоден не закінчено.

Картина, що її побачив наш кореспондент, витавши на місце, виявилась значно сумнішою, ніж ділові рядки листа. З'ясувалося, що частина того устаткування, що іржавіє під дощами — імпортна, отже, вскочила державі не в мідну, а в золоту копійчку.

Фейлетон — не акт. У нього свої закони. Перерахувати всі сліди діяльності (а вірніше — бездіяльності) ПМК-14 і деяких субпідрядних організацій і тресту «Бориспільсьбуд» не виходить. Днями, тижнями, місяцями на будівництві не видно жодного робітника. Якщо не рахувати кранівниці висотного крана КБ-160, яка виконує обов'язки сторожа будівництва, а зарплату їй нараховують з розрахунку середньої.

До речі про кран КБ-160. Це така штуковина, що її простій обходиться тресту «Бориспільсьбуд» протягом години в 5 карбованців 23 копійки. Але це — ціна години при однозмінній роботі крана, а при двозмінній, як передбачено планом? Множте, множте, громадяни, прикидайте скільки б мав позичити грошей Євген Миколайович Кравченко, керуючий трестом «Бориспільсьбуд» та начальник СПМК-530 Сулима Анатолій Володимирович, якому належить цей кран, коли б їм довелося сплачувати простій крана, що практично не діє вже два роки, з власної кишені? Хто пришле правильну відповідь, того можна буде преміювати за рахунок, ні-і... не Євгена Миколайовича, а за рахунок тресту. Сотнею більше, сотнею менше — це, як кажуть в Одесі, «пара пустяков», мокрий дощу не боїться. Зате боїться його устаткування.

Але товаришів Кравченка Є. М. та Сулиму А. В. нічим не злякаєш. Про таких колись казали: «І бога вони не бояться!» А чого бояться? По-перше, бога нема, а по-друге, ці товариші — атеїсти. Встановлено, що й народного контролю вони не злякалися і це багато декого. Отакі сміливці.

Ну, а як у плані совісті, фахової гідності і такого іншого? Теж глухо.

На території будівництва стоїть вісім «стовпів» — об'єктів, на котрих вже б давно мали бути завершені роботи. «Стовпи» стоять самотньо. Так от, почавши з історичних аналогій, ми ними й закінчимо. Були колись такі нероби-стовпники. Щоб заробити на хліб, стовпники вилазили на стовпи і починали каятися в гріхах, привселюдно молитися богу. Одного такого гарно висміяв колись Марк Твен.

То, може, товариші, про яких ішлося вище, переймуть цей досвід, періодично приїздитимуть на будову (до речі, їх там давно ніхто не бачив), вилазитимуть на стовпи, котрих і для субпідрядчиків вистачить, та й каятимуться в своїх гріхах і нові зобов'язання братимуть? Все ж дирекції комбикормового заводу і робітникам якась відрода буде. Заразом і планирку можна буде провести. Бо скільки дирекція заводу не гукала цих товаришів на планирки, та так і не догукалася. А з стовпів і видно далі.

Г. ЛОЗУН.

— А цей від котрої дочки?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Романівської середньої школи на Волині О. В. Матіюк тяжко страждає. І що найстрашніше — причиною цих жорстоких страждань був не хто інший, як він сам. Власне, в ньому одному ніби жили і боролися між собою два О. В. Матіюки. Один — візирьч непідкупної чесності — приходив уранці до класу і вчив діток рости порядними, щирими, кришталево чистими. А другий згодом замикався у кабінеті і складав липові відомості на підставних осіб, а потім одержував по цих відомостях гроші. Коротше, дуриє державу. А ще коротше — краде.

Лист про це надійшов до Перця.

Як повідомив редакції секретар Луцького райкому Компартії України т. Маховиков, факти підтвердились. О. В. Матіюк нарешті позбувся жалючих страждань, викликаних роздвоєнням особи. А за одним рипом — і директорської посади. Його також виключено з членів КПРС.

Урок, прямо скажемо, вельми повчальний!

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НАУКА

Начальник виконроба розпика: — Ти знову розпускаєш язика! — Вже скільки вчу тебе, і все даремно: З підлеглим треба говорити чомно. Невже тобі і досі це не ясно. Хамлюго, осле, бовдуре нещасний?!

СЛІПОТА

Бідкається тітка Марфа. Жалісливо хлипа: — Ох, доб'є нова робота Небожа Пилипа. Ще і тижня не минуло, Як він трестом править. А осліп: зі мною стрівся — Не помітив навіть!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Мікробайки

НЕВДЯЧНІСТЬ
— Які несправедливі ці люди, — гомонили між собою Ворони. — Ми їм про дощ сповістили, а вони кажуть, що ми його накаркали.

РОДИЧ
— Рідня ми з Землею, — скрипіло Колесо до Воза. — Обом нам доводиться крутитись навколо осі.
Василь СОПРОНЮК.

Федір МАКІВЧУК

СМІШИНКИ й ПЕРЧИНКИ

НЕПРОБОВНИЙ

У лікарні для хворих на алкоголізм лікар-нарколог показує новоприбулому пацієнтові на метровому багатобарвному плакаті, що висить на стіні кабінету, процес деформації людської печінки під впливом систематичного вжитку алкоголю.

— Оце бачите, — каже лікар, — показуючи паличкою на перший малюнок. — Це печінка здорової людини. Вона нормальна, і колір у неї нормальний, здоровий, природний. Любо дивитися! А оце печінка алкоголіка. Бачите, наскільки вона збільшена, яка вона перекобочена й чорна. Не печінка, а старий деформований портфель. Неприємно навіть дивитися.

Новоприбулий пацієнт лиш іронічно посміхнувся.

— А мені це до самої феньки! Я не піжон...

А МОЖЕ, Я ТАК

Один інтелігент, дуже начитаний чоловік, який живе в «комуналці», казав мені:

— Якби Лев Толстой жив у комунальній квартирі, то він став би Салтиковим-Щедриним.

АРХІГРАМОТІЯ

Навіть після слів «Композитор Бах» обов'язково ставив знак оклику.

ПРОФЕСІЯ ФОРМУЄ СМАКИ

Старший товарознавець міжрайонної бази «Торгімпортдзя» Лариса Степанівна Курочка не нахвалиться своїм сином Гариком.

— От бог послав мені дитину. Брильянт! Уявляєте — сама люблюся і не налюбуюся, а від дівчат так просто одбою нема.

— Такий красень?
— Що ви, що ви, це не те слово!
— А чим же він бере?
— У нього чисто імпортне обличчя!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Істинно сказано, що людина не знає усіх своїх можливостей. Відремонтувавши два трактори Т-75 за принципом: аби випхати за ворота, — працівники Білгородського відділення Ізяславської райсільгосптехніки на всі претензії замовників тільки руками розводили: краще, мовляв, не можемо!..

Проте виявилось: можуть. Виявити у ремонтників такі додаткові можливості допомогло втручання Перця. Тепер обидва трактори, котрі належать колгоспу «Росія» Чечельницького району на Вінниччині, в задовільному стані й виконують свої прямі обов'язки на колгоспних ланах і фермах.

А от інженера-контролера названого відділення райсільгосптехніки В. М. Славецького за серйозні прораханки в роботі від обов'язків довелось увільнити. За несумлінне ставлення до службових обов'язків та невовчасне реагування на претензії замовників оголошено адміністративні догани в. о. керуючого відділенням В. С. Томчизину та інженеру-технологу В. А. Горбачуку. Про це повідомляє редакція завідувачий сільськогосподарським відділом Хмельницького обкому Компартії України г. Рудюк.

Як бачимо, часом незнання своїх можливостей спричиняється до невеселих наслідків...

Редакція «Перця» видала спеціальну серію карикатур під назвою «П'яцтву — біі!» для стіних газет колгоспів, радгоспів і підприємств «Сільгосптехніки». Вміщуємо кілька малюнків із цієї серії.

Її тінь.

Відрядні з селішкю

ЧОГО ПЛАЧЕШ!

Стоїть хлопчик біля кіоску «Морозиво» і сльози кулачками витирає.

— Чого ти плачеш? — питає продавщиця.
— Я... я... загубив гроші на морозиво...
— То ось тобі морозиво, тільки не плач...
Взяв хлопчик морозиво, з'їв і знову зарюмсав.
— Ну, що іще? — допитується продавщиця.
— Так я ж, тьотю, на дві порції гроші загубив...

Повідомила Л. РЕШЕТАР.

с.мт Тересва Тячівського району Закарпатської області.

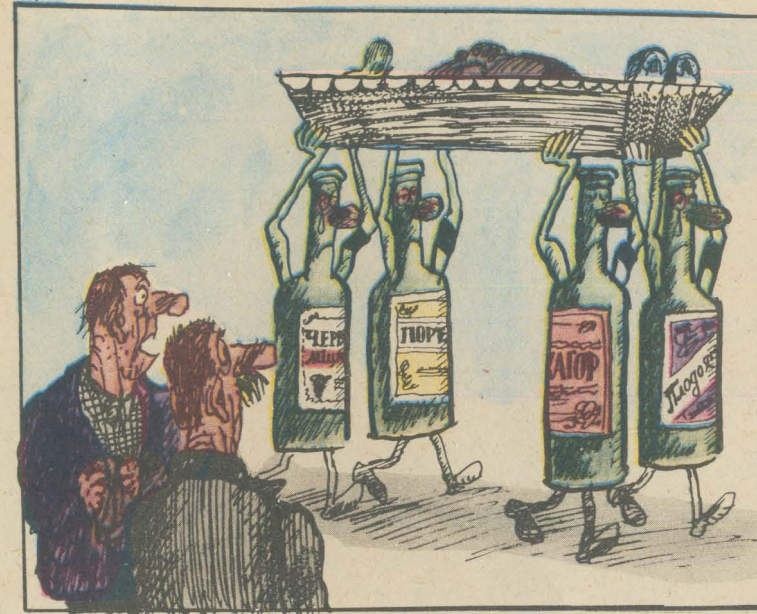
ПРИВІД ДЛЯ РОЗМОВИ

— Такий у мене зять мовчакуватий, — каже сусід сусідові. — Ото прийде в гості, посідаємо у світлиці, та й нема з ним про що балакати.

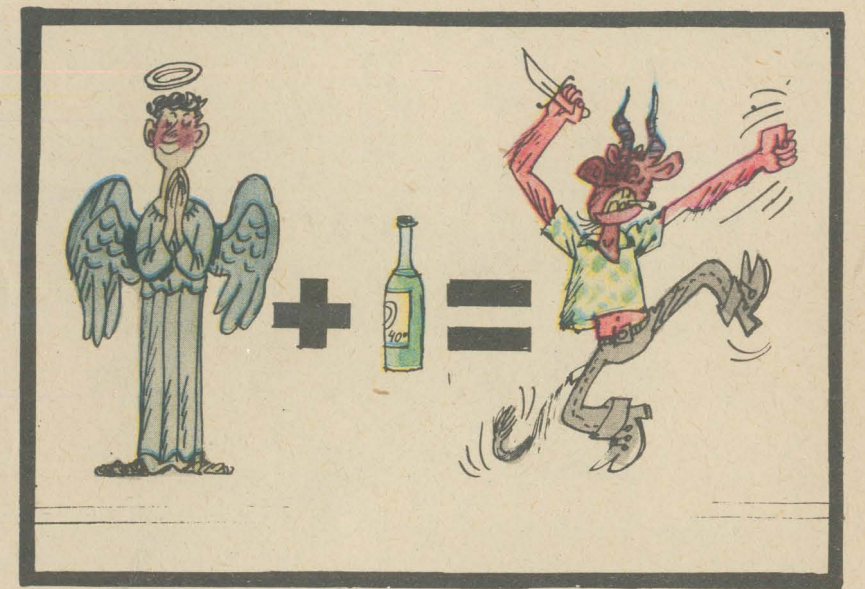
— Отак і сидите мовчки?
— Атож. Але виручає моя Катерина.
— Що, вміє зять розговорити?
— Та ні, вона ставить на стіл пляшку.
— І що?
— О-о-о! Тоді і пішло, і поїхало! Й йому кажу: «Цить, я буду говорити», а він мені: «Е, ні, цитьте ось я скажу!»

Повідомив М. З. ТИМОЩУК.

с. Кіндратка Ізяславського району на Хмельниччині.

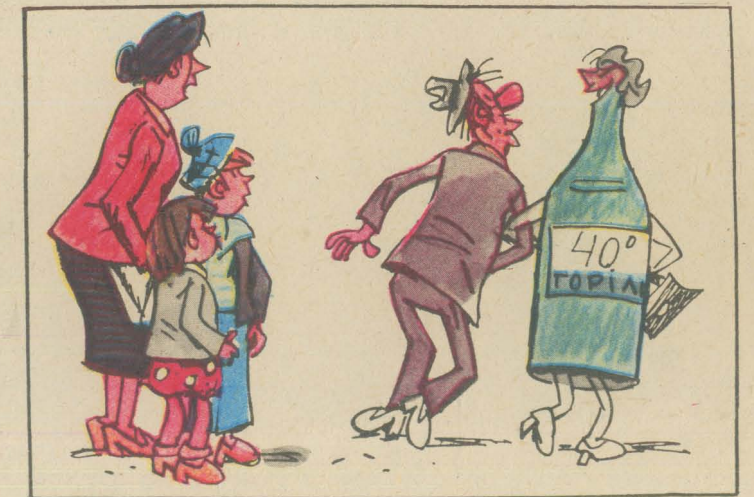
— Він заповів, щоб поховали його вірні друзі.

— Диявольська арифметика...

Потягнув униз.

— Он вона — клята розлучниця!..

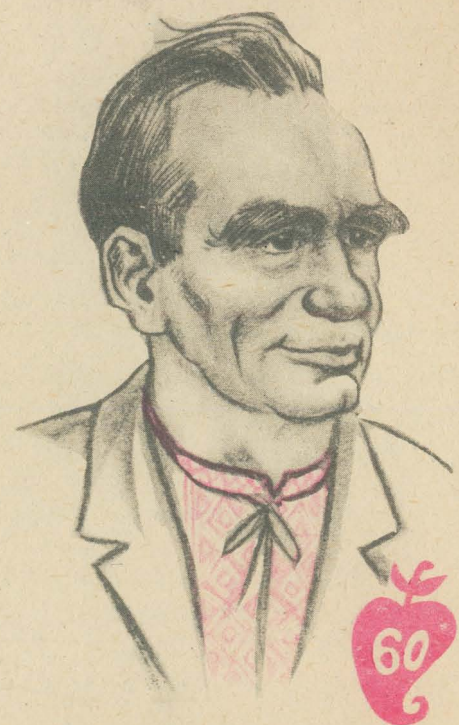
Телефонний зв'язок у наш насичений різноманітною технікою час — штука елементарна і надзвичайно потрібна. Тому легко уявити, що почувають люди, коли їхні телефонні апарати несподівано замовкають. Ні лікаря не викличеш, ні родичам не подзвониш у нагальній справі. Не кажу вже про муки інгородного студента, позбавленого способ терміново попросити у батьків грошей, — зателефонувати додому. Одне слово — телефон потрібен усім.

Тому я з великим співчуттям прочитав листа, який надійшов до мого довідкового бюро з райцентру Чорнобоя Черкаської області.
«Чи не міг би ти, шановний Перче, дізнатися, коли у наших квартирах знову запрацюють телефони? — пишуть абоненти районного вузла зв'язку Ф. Я. Корнієнко, І. А. Труш, В. С. Ніколаєв, О. В. Півень і В. Г. Тарасенко. — Ше 22 травня 1979 року їх у нас відключили у зв'язку з ремонтом дороги. Проте ремонт закінчився у вересні того ж року, а от телефони не діють і до сьогодні. Зверталися ми до начальника районного вузла зв'язку

А. Ф. Вовка, але він лише обіцяє...».
Самого Антона Фалалійовича Вовка я по телефону розшукати не зміг, а от із його заступниками Михайлом Кузьмовичем Склярком та Іваном Івановичем Лупиною пофортунило побалакати. На моє запитання відносно взаємозв'язку дороги і телефону вони дружно пояснили, що дорогу по вулиці Леніна, де живуть вишезгадані громадяни, уже й справді, відремонтовано, а от тротуару там іще, на жаль, немає. У цьому винен капосний райкомунгосп, бо ж знаєте, як незручно доводиться людям, коли вони не мають можливості ходити добрим тротуаром.

— А при чім тут теле...
— Ні-ні, — сказали дружно Михайло Кузьмович та Іван Іванович. — Тротуар — то таки велике діло.
Приблизно зрозумівши хід думок керівників вузла зв'язку, можу сміливо відповісти авторам запити: ваші телефони, товариші, запрацюють тоді, коли водоканал продме усі труби водогону, а в харчокомбінаті будуть встановлені потужні кондиціонери. Ви запитаете: до чого тут кондиціонери?
А я й сам не знаю!

Вітаємо ювіляра!

Поета-сатирика Івана СВАРНИКА з його першим 60-літтям.
Дружній шарж Ю. СЕВЕРИНА

ДІЄ НА НЕРВИ

Ніхто над цим романом не радіє
І не ридеє теж ніхто й ніде.
Тоді лише цей таір на нерви діє,
Коли комусь на голову впаде.

Віталій ГУНЬКО.

ЖЕРТВА

«Якби з-під ніг у мене стільки років
Оця нікчема не тягнула соків,
В служінні людям я б досяг висот»,—
На житній Колос скаржився Осот.

Іван ПРОКОФ'ЄВ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Без слів.

Про дзенькіт буде потім, а зараз — про любов, що спалахнула у вересні минулого року на одній із вулиць Києва.

Він — Мушесв Михайло Авнійович, чорнявий майстер-годинникар із міста Катта-Кургана Узбецької РСР. Вона — двадцятип'ятилітня красуня з романтичними бісиками в очах. Мушесву відрекла Машею.

У перші хвилини знайомства амур і

а Мушесву, зачарованому отими бісиками і перспективою придбати машину, навіть і в голову не прийшло поцікавитися, чого це секретарка такого відповідального керівника розгулює в робочий час далеко від місця служби і чи має взагалі вона відношення до торгівлі автомобілями...

У виконкомі Маша, залишивши Мушесву в коридорі, кілька разів зникла то за одними; то за іншими дверима,

— Ковдра, — пояснила Маша, міцніше притиснувши сумку. — А ще — дві чашки, виделки, ложки. Адже звідти їхатимем «Ладою», може, зупинимось в лісі, підсмажимо шашликів, от і буде чим їсти й пити і на чому сидіти...

У Білій Церкві Мушесв, за порадою Маші, зняв з акредитива гроші. І тоді вона, кудись подзвонивши з автомата, несподівано заявила, що купівля білої «Лади» переноситься на завтра.

На щастя, вулицею їхав автобус. Шофер побачив закривавленого чоловіка та жінку біля нього, зупинився. Між іншим, Маша по дорозі всіляко допомогала Мушесву і казала, що це її чоловік. Це ж саме вона говорила і в лікарні. Там, тільки-но лікарі роздягли пораненого (судово-медична експертиза зафіксує: «Рублена рана лівої половини обличчя з пошкодженням лівої вушної раковини з відкритим переломом»), як Маша хапнула куртку. Але Мушесв, у якого нарешті розвіявся чад кохання й він дещо збагнув, уже на операційному столі гукнув лікарям, щоб забрали куртку, бо то не його дружина.

Лікарі не тільки забрали куртку, а ще й викликали міліцію.

І тоді з'ясувалося: Маша — ніяка не Маша, а Світлана Михайлівна Гринь, працівник ЖЕКу № 608 Шевченківського району міста Києва. Прописана в селі Літках на Київщині, а живе в місті на приватній квартирі. Зрозумівши, що чарами та романтичними бісиками гроші в кавалера не виманиш, вона й придумала вояж до Білої Церкви. І сокиру, оту, що дзенькотіла, передбачливо прихопила з собою. Нею й хекнула годинникаря. Правда, від того, що «хекнула», і взагалі від сокири відмовлялася-відхрещувалася, але білоцерківські слідчі вивели її на чисту воду. Та й хазяїн будинку, де квартирує злодійка й аферистка, впізнав украдену в нього сокиру. Приперта фактами, Гринь тоді навіть кається почала: «Я ж його хотіла тільки обухом приглушити, а в п'яті помилилася й лезом рубонула...». За «помилку», до речі, хай дякує долі й Мушесв: пішло б те лезо на сантиметр убік і — не бачити йому ні своєї годинникової майстерні, ні діточок із жінкою...

Народний суд м. Білої Церкви поставив у цій детективно-любовній справі крапку: С. М. Гринь буде спокотувати свої гріхи вісім років. Одне слово, дали стільки, скільки заслужила. Не зважили навіть на позитивну характеристику, видану підсудній керівництвом ЖЕКу № 608 Р. В. Харківком та М. Ф. Яременком.

А Михайло Авнійович Мушесв як вирвався з лікарні, так його ніхто й не бачив. Хоча й не вилікувався як слід. Навіть на суд не з'явився. Дав телеграму із Катта-Кургана, що хворий. Досі, мабуть, від тієї «любові» у голові дзенькає...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

ЛЮБОВ ІЗ ДЗЕНЬКОТОМ

не дулав, не гадав уціляти стрілою в їхні серця, а зробив це трохи згодом, коли годинникар проінформував Машу, що приїхав на Україну купити «Ладу» і що має для цього дванадцять тисяч карбованців. Ось тоді амур приступив до своєї ліричної справи, і любов спалахнула. Спершу, правда, у Машинім серці. Романтичні бісики заграли в її очах, і вона, з ходу перейшовши на «ти», ніжно провуркотіла гостеві:

— А якого кольору ти хотів би «Ладу»?

— Білу, білу! — мліючи від щастя, вигукнув Мушесв.

— Буде тобі біла, — взяла його під ручку Маша. — Я працюю секретаркою в міськвиконкомі у самого... — вона багатозначно підвела підфарбовані очі,

а з тим сказала йому, що поки що нічого не виходить, але хай він не журиться — все буде «о'кей»...

Не вийшло й наступного дня. Маша кудись дзвонила з автомата й знову говорила, що треба почекаати. І Мушесв, забувши про жінку та двох маленьких діток, чекав, не дуже нудьгуючи та сумуючи.

Так у побаченнях, у милуваннях на пару з Машею вечірнім Дніпром минав тиждень чи, може, й більше, й нарешті 17 вересня красуня порадувала годинникаря звісткою: у неї дядя працює в... І той дядя твердо обіцяв усе зробити. Але не в Києві — для цього треба поїхати в Білу Церкву.

— Що то в твоїй сумці дзенькає? — поцікавився майбутній власник машини, коли сіли в електропоїзд.

А тим часом вечоріло. Купили горілки й шампанського, сякої-такої закуски. Десь у підворотні повечеряли. Стали шукати нічлігу. Побачили недобудовану хату на околиці міста. Коли в підвалі тієї хати Маша розстеляла ковдру, щось знову дзенькнуло, але захмелілий годинникар, присвічуючи сірниками, не звернув на те уваги. І даремно...

Десь під ранок дзенькнуло посправжньому. І так, що в Мушесву спалахнули блискавки в очах і він, не тямлячи себе від болю й тримаючись за голову, рвонув на вулицю. За ним услід побігла й Маша.

— Що воно таке було?! — верещав годинникар.

— Штукатурка впала! — пояснювала Маша, міцно тримаючись за його куртку, в кишені якої лежало дванадцять тисяч каербів.

ХТО ДАВНЄ ПОМ'ЯНЕ...

Пам'ятаєте давню казочку, в якій заєць змагався в бігу з їжаком, і як останній едавсь до ганебного обману, використавши в ролі підставної особи власну дружину? Звичайно ж, найбільше запам'яталося в казці оте: «А я вже тут!» Побіжить заєць в один кінець поля — їжак (читай — їжачиха) вже на «фініші» чекає на нього: «Я вже тут!» Побіжить вухатий, знемагаючи, назад, а йому сам їжак-аферист: «Я вже тут!» Ось так аж сімдесят три рази!

Чудову цю казочку пригадав я неспроста...

Чимало листів однакового змісту одержує редакція «Перця»: торгові точки — на замочку. Деякі з листів вирішено було перевірити на місці. От хоч би лист про магазин промислових товарів у Малій Кириївці. Голова Бершадської райспоживспілки на Вінниччині І. П. Качуринець анітрохи не знітився:

— А він уже відкритий!

Ну, точнісінько, як у згаданій казці...

Справді, як виявилось, на час перевірки магазин у Малій Кириївці відкрили. Але ж перед цим він був на замку аж десять місяців! Нагадали про це Івану Павловичу. Може, спантеличило це Івана Павловича? Аніскілочка.

— Не було продавця. Попередній злигався із зеленим змієм, а замінити ніким було. Та що старе згадувати. Головне — магазин зараз працює.

Отак оптимістично настроений го-

лова райспоживспілки. І глибоко йому байдуже, що майже рік малокириївці оббивали пороги різних інстанцій, у тім числі і райспоживспілки, скаржились, вимагали. Зате Іван Павлович вельми розсердився, що змушений був «даремно» — магазин же працює! — по жадливому малокириївському бездоріжжі добиратися додому до скаржника... Гіршої капості, каже, йому не зробив би й сам голова Укоопспілки...

Інший лист був із села Лідин Бобровицького району Чернігівської області.

— Ви про Лідин? — перепитав голова райспоживспілки Петро Йосипович Заворицький. — А магазин там уже працює... Даруйте, я хотів сказати, що ми вже знайшли туди продавця.

Бачиш, читачу, та сама пісенька. І категорично начхати Петру Йосиповичу на те, що провольний магазин не працював у Лідині більше ніж півроку. І, взагалі, Петро Йосипович не з тих, кого можна чимось здивувати.

— Є про що говорити. Лідин — це ж анахронізм, хуторець на кілька дворів...

Довелося зробити уточнення: в Лідині не кілька дворів, а сімдесят (!), і проживає там близько двохсот чоловік. Та це не справило на Петра Йосиповича найменшого враження.

— Кажу ж вам, що ми вже знайшли туди продавця.

Продовжувати в такому ж дусі? Мабуть, досить. Тут слід би сказати про інше. Любителів прикриватися їжаківим «А я вже тут» подибуємо не лише серед тих, з кого треба питати за неподобство, а, на жаль, і серед тих, кому належить питати. Взяти бодай відповідь, яку редакція одержала від заступника голови виконкому Бобровицької райради т. Білима.

«На лист мешканців с. Лідин виконком районної Ради народних депутатів повідомляє, що недоліки в торговому обслуговуванні населення мали місце.

... У зв'язку з наданням профвідпустки, а потім через хворобу завідуючого магазином... магазин був закритий без передачі матеріальних цінностей.

... У даний час підібраний новий завідуючий магазином, і магазин в с. Лідин працює».

І все. То відрізняється будь-чим ця відповідь від того, що ми чули від Івана Павловича і Петра Йосиповича? Анічим. Оцінки неподобству — нема. Винних — нема. Магазин ВЖЕ працює — і цього досить. Інакше кажучи: хто давнє пом'яне, той лиха не мине...

В. КИРИЛЕНКО.

СИЛА ЗВИЧКИ

Ой до чого ж професійна звичка
Продавщицю Ганю довела! —
Вже обіди милому Аничка
Подавати стала з-під стола!

Леонід КУХАР.

ВПЛИВІСТЬ

Велика штука — батьків вплив:
Синок у вуз на впливі вплив.

ДАР КОРИСТОЛЮБЦЯ

Він володів «дорогоцінним» даром:
Нікому не робив нічого даром.

Анатолій ГАРМАТЮК.

м. Вінниця.

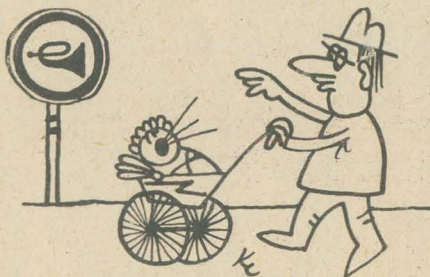

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Мал. К. СЕРГІЄВА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАК

Мал. О. АЛЬОШНІЧЕВА

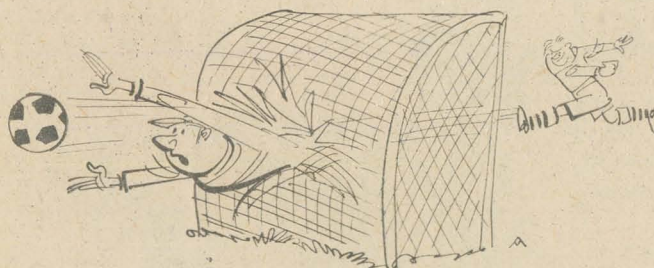
Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ніяк не хоче перейти на літній час.

Мал. М. ЛИТВИНА

Без слів.

І ВИШІПТУЮТЬ, І НАШІПТУЮТЬ...

Що не кажіть, а південноафриканські расисти тепер уже не ті. Онде навіть про здоров'я чорношкірого населення почали думати... Чаклунів вам? Зцілителів? Натє і чаклунів ваших, і зцілителів! Лікуйтеся!..

Словом, дозволили місцевим чаклунам і зцілителям знову за їхню справу взятися. То, було, впиралися, а тут узяли та й дозволили...

Так і уявляється сценка. До «дозволеного» чаклуна-зцілителя приходить чорношкірий клієнт.

— Що потрібно? — цікавиться чаклун. — Ось є пір'їна з хвоста вчарованого грифа. Дівчат приворожує.

— Які там дівчата?! — стогне клієнт. — Хворий я.

— Тоді ось трава від болячки у животі... П'ятнадцять шилінгів. А це ось глина від нездужання. Іще дешевше: всього десять шилінгів...

— Мене у грудях тисне.

— На це є амулет із шкури варана... А дуже тисне?

— Задихаюся. Дихати нічим.

— Ага, — насторожується зцілитель. — Ось хвіст учарованого зайця. Приший до сорочки і носи. Всі бажання твої збудуться... Чи, може, в тебе уже нема ніяких бажань?

— Як то — нема?! — дивується клієнт. — Якби не було, то чого б я сюди й приходив?!

— Чого ж ти хочеш? — мружить очі зцілитель.

— Хочу жити, як люди.

— Значить, ти вважаєш, що живеш не так, як люди?

— Та яке ж то життя, — хрипить клієнт, задихаючись, — коли й дихнути вільно не можна?!

— Так, так. Усе ясно, — закінчує розмову зцілитель. — Злий дух у тебе вселився. Виганяти його треба. Іди спокійно додому — я знаю, що мені роботи належить...

І таки ж знає. Бо через якийсь там час він зустрічається із певною особою і доповідає: такий-то й такий, мовляв, ремствує на життя — каже, що живе не так, як людині належить жити; каже, що й дихнути вільно не може...

Після цього недавній чаклунів клієнт уже потрапляє під недремну «опіку» інших спеціалістів...

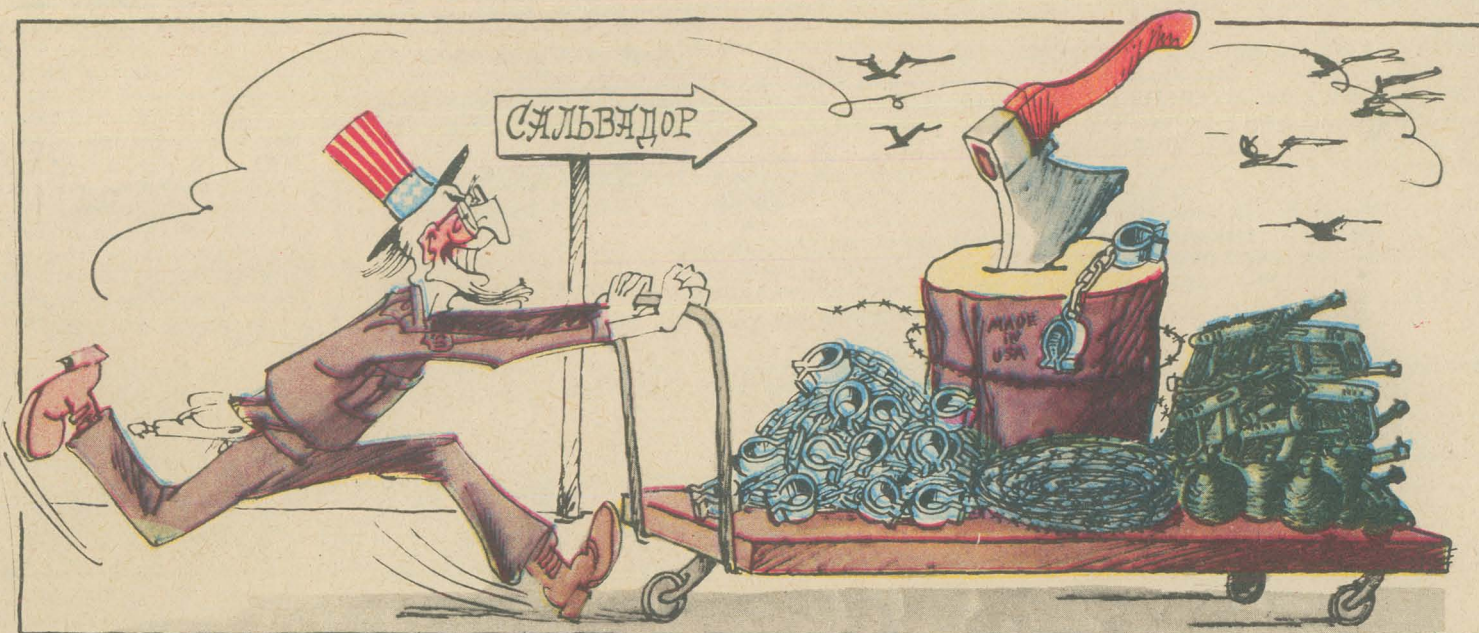
Хоча сценка ця, уже мовилося, й уявна, але дуже й дуже до життя близька. Як свого часу повідомляла преса, уряд Південно-Африканської Республіки й справді-таки дозволив місцевим чаклунам і зцілителям знову розпочати «медичну практику» серед чорношкірого населення. Але, виявляється, зроблено це було з певною, далеко не гуманною метою: чаклунів завербували як інформаторів, щоб вони повідомляли належні органи про «підривні елементи» серед негритянського населення. Отож «дозволені» зцілителі в своїх одноплемінників болячки вишіптують, а своїм хазяям на тих же одноплемінників нашіптують.

Одне слово — чаклунють.

Ось тільки думається: а чи ж допоможе те чаклунське нашіптування південноафриканським расистам? Ой, не допоможе!

В. ЧЕМЕРИС.

Мал.
І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Американська допомога прогнилим режимам.

Без тяганини

ГУМОРЕСКА

— Отже, ви бажаєте влаштуватися до нас на роботу? Похвально. До нас багато хто проситься. Фірма!!! Напишіть заяву, автобіографію і заповніть «особистий листок по обліку кадрів». Принесете після вихідного, разом із трудовою книжкою.

— Написали? Давайте сюди. Гм... добре. Зайдіть через три дні.

— А, це ви? Вивчили ваші документи. Є зауваження. Ви пишете, що інститут закінчили, а копію диплома не приклали. Принесіть, будь ласка, копію. Посада од вас не втече.

— Принесли? Так... Інститут відомий. Треба було б іще випику із залікової книжки, та боюсь, що вона не збереглася. Коли ж це було. Не хвилюйтеся: ми не бюрократи — обійдемося. Основне — диплом... А ось довідка з місця проживання, для порядку, не за-

вадить. Треба ж знати, де ви мешкаєте. В анкеті вказано? Анкета, товаришу, ще не все. Підтвердження потрібне.

— Є довідочка? Гарезд... Звіримо з особистим листком. Так... Зійшлося. Адреса та сама... А медичну довідку чому не принесли? Я про неї нічого не казав?.. Даруйте, забув. Потрібна вона, потрібна. Що коли ми оформимо на роботу, а у вас, не дай боже, серйозна хвороба виявиться, при якій ці обов'язки протипоказані? Ото ж бо. Принесіть

ще й цю довідку. Тільки не форму 286, що для вступників до учбових закладів, а більш докладну з висновками: терапевта, невропатолога, окуліста, уролога... кого ж іще? Ага — стоматолога і того, як його... ото... отоларинголога. Фу, язик можна поламати, поки вимовиш. Запишіть, бо забудете. Довго оформлять? Нічого, ми почекаємо.

— І медичну принесли? Ви герой! Всього за три тижні встигли. Тепер, здається, все. Можна сміло видавати наказ про зарахування вас, згідно заяви, тимчасово, як пенсіонера, на два місяці на вакантну посаду вахтера. У нашому відділі кадрів — без тяганини.

Феодосій ЛУЗАН.

Сучасний варіант відомої картини Перова.

СТРАШНО ПЕРО НЕ В ПУСАКА...

«Вінницьке МСПТУ № 4 зв'язку запрошує на навчання на 3-місячні курси монтажників зв'язку — кабельників — сплавальників юнаків не старше 30 років».

(З об'яви).

Надіслав В. МИШУРОВСЬКИЙ.

«Слухали: Акт від 15.04.1979 р. про падіж бичка, віком 3 дні, живою вагою 20 кг.
Рішили: Списати головного зоотехніка, зобов'язати купити соски».

«Слухали про направлення представника громадського обвинувача чи громадського захисника про кримінальну справу про обвинувачення Осадчука В. І.»

Ухвалили: Направити в народний суд громадським обвинувачем чи громадським захисником Ржанську Т.».

«Слухали про закупку концерту «Льоник» на відкриття новозбудованого клубу.

Ухвалили: Виділити з культфонду 200 крб. і закупити концерт з Житомира «Льоник».

(3 рішень правлінь колгоспів).

Надіслав В. А. ОТРОЩЕНКО.

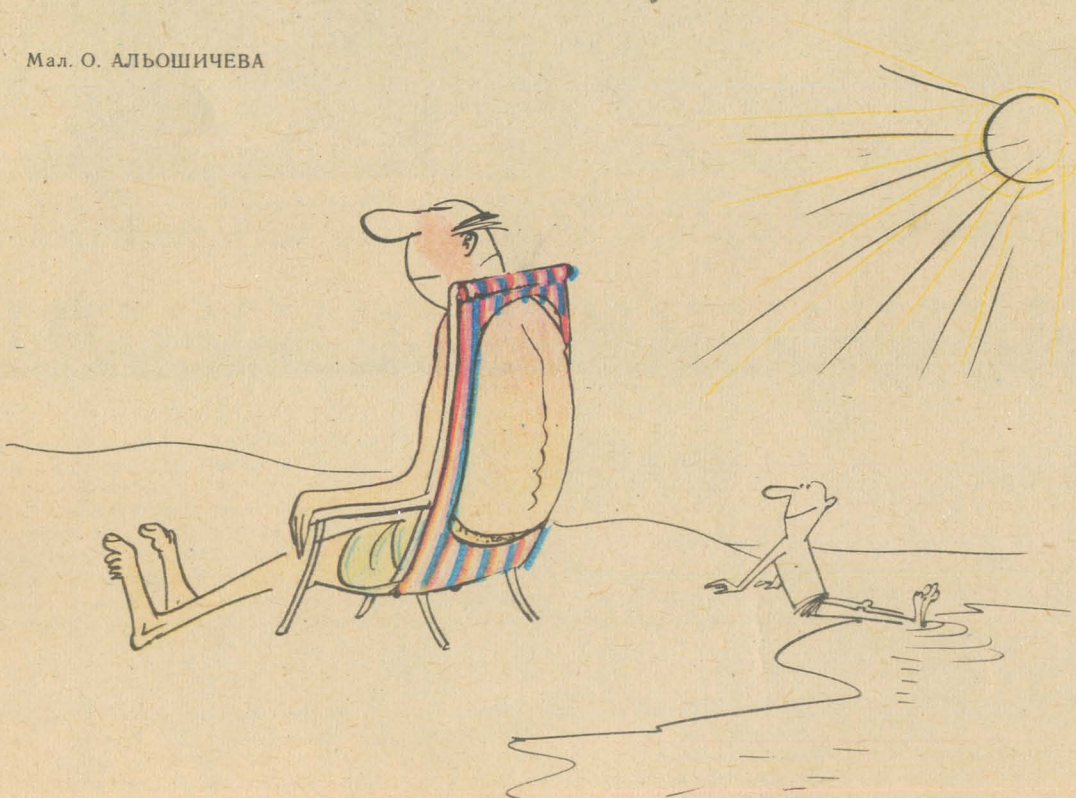
«Да ето дівітельна правда шо я бачив его пьяноу свиною два раза під грушою да у питрового свата на свайбі.

Но чув из его рота скверни словие и пр. только единствений раз».

(Із пояснення).

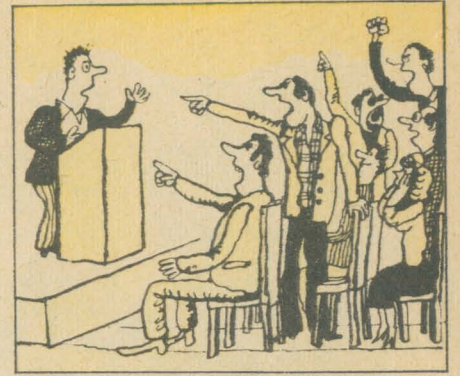
Надіслала Н. БУРКОВСЬКА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

З іскринкою

ГУМОРЕСКА

Прохання начальника контори прозвучало для Карпенка як грім серед ясного неба.

— Критикни мене,— сказав начальник. — Тільки так, з іскринкою.

— Що ви,— принципово заперечив Карпенко,— я високо ціную ваші ділові якості...

— Так треба, голубе, обставини вимагають,— наполягав шеф.

— Не можу,— принципово не здавався Карпенко. — Язик не повернеться...

— Думаєш, мені дуже цього хочеться,— перейшов на довірливий тон начальник. — Критика — не коханка, щоб її любити. Але й не вовк — не з'їсть. Мені недавно в тресті закинули, що в нас не протоколи зборів, а панегірики. Усі на один копил: «Карпо Данилович винайшов», «Завдяки начальнику зроблено». Жодного критичного зауваження. На завтрашніх зборах буде представник із тресту, от я і хочу, щоб він переконався: в моїй конторі критика й самокритика на висоті!

Цілу ніч Карпенко не спав. Перебирав факти і фактики, вилушчуючи такі, щоб виступ був, як шеф просив, з іскринкою.

Слово він узяв першим. Ніхто з присутніх не звернув спочатку на нього уваги, бо Карпенко вважався штатним виступаючим і всі наперед знали, що він може сказати. Та цього разу перші ж слова Карпенка насторожили.

— У нас, товариші, є чимало недоліків,— почав Карпенко. — І значною мірою винен у цьому директор. Карпо Данилович самоусунувся від керівництва, переклавши усі клопоти на заступників.

— Неправда! — перебив Карпенка референт Хмара.

— Неправда?! — запалився Карпенко. — Я розумію, чого ви його захищаете. Самі теж байдки б'єте, а премію чи не найбільшу одержуєте.

— Що ви мелете?! — вигукнув економіст Гудзюк. — У нас премії розподіляються справедливо.

— Справедливо?! — аж сіпнувся Карпенко. — Ви тиждень рибалили з листком непрацездатності на руках, роботу за вас тягнув Шпичак, а хто більше одержав?

— Шпичак? Де Шпичак? Шпичак, ви тягнули за мене роботу? — напосів на того Гудзюк.

— Ні-і,— вичавив Шпичак, настрикнувшись на колючий погляд Карпа Даниловича.

— От бачите! — підскачив Гудзюк. — Карпенко обливає нас брудом, а ви мовчите!

Присутні загули. Від бажаючих виступити не було відбою. Усі дружно затаврували наклепницький випад Карпенка і заявили, що вони відмовляються працювати з ним поруч.

— Хто б міг подумати, що Карпенко на таке здатен,— здивовано мовив Карпо Данилович, підписуючи наказ про звільнення Карпенка за власним бажанням. — Ні, недарма кажуть, що в тихому болоті чорти водяться...

Богдан КОСЬМІЙ.

с. Лопушна
Львівської області.

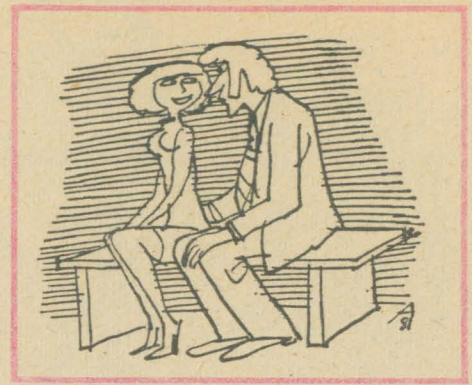

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт.

МОДЕРНИЙ ЧАС

— Бабусю, не читай мені казок, розповідай краще анекдоти.

— А ти спочатку одружись зі мною, а потім я тебе полюблю.

Без слів.

— Треба написати скаргу на дирекцію цього заводу. Як можна такою брудною водою машини мити!

Отсканировал reduktor для rutracker.org

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

• Правління Клубу губителів природи вирішило позачергово прийняти у дійсні члени Клубу голову колгоспу «Прогрес» (Корецький район) Ящука Т. Т., з вини якого до місцевого ставка систематично скидається гноївка з колгоспної свиноферми. Про це повідомлялося у № 23 журналу за 1980 рік (розділ «Клуб губителів природи»). Голова Ровенського обласного комітету народного контролю Є. Є. Антоненко повідомив редакцію, що виступ Перця обговорено на засіданні Корецького районного комітету народного контролю. Голову правління колгоспу Ящука Т. Т. суворо попереджено і зобов'язано вжити невідкладних заходів по ліквідації причин забруднення колгоспного ставка. Нині у колгоспі завершено будівництво дамби, що дало змогу ізолювати ставок від стоків гноївки.

• У листі, якого було надруковано у «Перці» № 24 за минулий рік писалося про те, що у селі Радянському (Херсонська обл.) позаторік було відкрито нову школу. Але будівельники забули лише про одну «дрібницю»: не довели до пуття очисні споруди, і через це двері усіх санвузлів забиті цвяхами. Як повідомив голова Білозерського райвиконкому В. К. Сорокин, усі недоробки нині ліквідовано, й санвузли у школі працюють.

• Про те, що мешканці нового будинку по вулиці Харківській у місті Сумах змушені користуватися примусами та керогазами, бо цей будинок після здачі в експлуатацію ніяк не газифікують, йшлося в одному з листів, розміщеному в № 1 журналу за 1981 рік.

Після виступу Перця перший заступник голови виконкому Сумської міськради Ю. Н. Шаркевич повідомив, що таке становище дійсно мало місце. Нині будинок повністю газифіковано.

• У селі Козіївці (Харківщина) по вулиці Перемоги прорвало водопровід, від чого на дорозі утворилося ціле болото, а ліквідувати цю аварію ніхто і не думає. Про це повідомлялося у листі до редакції.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови Краснокутського райвиконкому А. І. Канава повідомив, що водопровід відремонтовано і вулицю впорядковано.

• Жителі села Озера (Київщина) поскаржилися Перцеві на те, що їм невчасно завозять зріджений газ. Як повідомив голова виконкому Бородянської райради тов. Халимовський, тепер зріджений газ до села завозиться регулярно.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 11 (1101)
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.
Іздательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30.04.81. Підписано до друку 15.05.81. БФ 13260. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 02099.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Орден Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Штабний годинник НАТО.